

שדושה ראשי-ממשלות

ביקשו מבגין דפוקה

את עיניו — לשווא

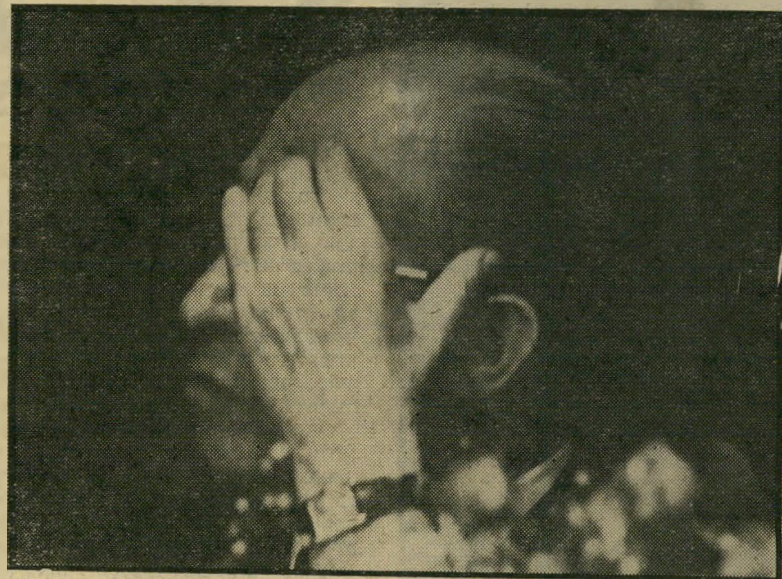
פיתגם סיני עתיק אומר: „אם אדם אחד אומר לך שאתה שיכור, צחק. אם אדם שני אומר לך שאתה שיכור, בדוק את עצמך. אם אדם שלישי אומר לך שאתה שיכור, לך לישון!“

דבר כזה קרה השבוע למנחם בגין.

אינה מסוגלת להכריח את ישראל לסגת משטחים המיועדים להפוך המולדת לפלסטינים, הם יכולים רק להניח שארץ-הברית מוכנה להשלים עם כיבוש ישראלי מתמשך.

לאחר מכן, בצורה מפורשת עוד יותר, כאשר נשאל אם סעודיה מוכנה להגדיל את תפוקת-הנפט שלה, השיב תחילה ב-חיוך, ואחר-כך הציג שני תנאים מפורשים: „ראשית, צימצום הצריכה שלכם, ושנית, פיתרון כולל למשבר המימון התי-כון, ובראש ובראשונה פיתרון לעם הפלס-טיני, אשר יאוש גובר והולך.“

את הידיעה קראו מיליוני אמריקאים בשעה שרכבם מושבת במוסך מחוסר

ראשי-ממשלה בגין בוועידה לדיון בטרור הבינלאומי

„רק עיוור אינו רואה...“

שלושה אנשים אמרו שהוא עיוור. ושלוש-תם היו ראשי-ממשלות.

3 ראשי-ממשלות. הראשון היה ראש-הממשלה לשעבר של הולנד הידודי-תית, יופ ואן-דריאוויל.

הוא הוזמן לארץ כדי להשתתף בוועידה עלולמית על הטרור, שכוונסה ביוזמת הממשלה. הוא נתקל בבגין, והיו ביניהם „חילופי-דברים קשים“, כדברי ההולנדי. בין השאר אמר לבגין: „צריך להיות עיוור כדי שלא לראות שעל ישראל להכיר באשף, וכי אשף אינו רק קבוצה טרריסטית.“

נראה כי בגין לא התרשם. הוא החליט להמשיך בעיוורונו.

מס' 2 ומס' 3 היו ראשי-הממשלה לשעבר של גרמניה הידודית, וילי בראנד, חתן פרס-נובל לשלום ולוחם אנטי-נאצי ותיק, וברונו קרייסקי, ראש-הממשלה האוסטרית, שביחר זה עתה מחדש.

הם עשו מעשה שהסעיר את בגין וגוריו. ובראשם „ראש האופוזיציה“ שימעון פרס (ראה להלן). תוכן המעשה: תוכנות לממשלת ישראל כי בלי אשף לא יתכן שלום במרחב.

אולימפוס פקורי. אם לא היה די בשלושה ראשי-ממשלות, הרי בא גם אדם רביעי. הוא חשוב מכל ראש-ממשלה בעור-לם, כי הוא מייצג מעצמת-על שכוחה גדל מדי יום.

בראיון שהעביר לחלחלה קרה במיסדרות גות וושינגטון, דיבר השיח' אחמד זקי ימאני על משבר-הנפט בעולם. הוא תיאר בקור-רוח את המחסור העומד להחרף, ושיש בו סכנה לרמת-החיייה של מאות מיליוני בני-אדם.

ימאני הזכיר את האפשרות שחבלני-אשף יטביעו מיכלית-נפט כדי לסתום את מיצר הורמוז, הסוגר מדרום את המיפרץ הפרסי, בין איראן ועומאן. במיצר זה עובר רים בכל יום 20 מיליון חביות נפט מי סעודיה, עיראק ואיראן. זהו חלק עצום מן התצרוכת העולמית. גם בסיטואציה מרים, חוזים מדינאי העולם עכשיו רק מחסור של 4 מיליון חביות ביום בעולם. אחרי שהעלה אפשרות מבהילה זו, הגיש ימאני לארצות-הברית דבר הנראה כאולי-טימטום: „איני סבור כי אתם יכולים לצפות לשיטות-פעולה מצד הערבים, כל

כונס בירושלים הכנס לדיון בטרור העור-למי. הוא נועד, כמובן, להכתיים את אשף-כאירגון טרוריסטי, ולהצדיק את התנג-דות הממשלה לכל מגע עם אשף — שהיה עלול להביא לנסיגה מן הגדה והר-צועה.

אולם גם יוזמה זו התנקמה בבעליה. אמנם, הממשלה הצליחה להביא לארץ אר-סך מרשים של שכירי-תעמולה ישרא-ליים ומידגם מייצג ממחסן-הגרוטאות של הימין העולמי, כמו הסנטור הנרי ג'קסון. אל אלה הצטרף הבדרן האינטלקטואלי ה-בינלאומי, הנרי קסינג'ר, שהציג קארי-קטורה פאתטית של מדינאי פושט-רגל המעמיד פנים כאילו הוא חשוב.

אך כנס הטרור הביך את משתתפיו בעלי הרצון הטוב, כאשר בירך אותם מנחם בגין, וכאשר בין אורחי הכבוד בלי-טו ראשי אצ"ל ולח"י. „מה ההבדל בין אירגוני-המחתרת בארץ-ישראל של המני-דאט ובין אירגוני אשף היום?“ רצו לדעת המשתתפים האקדמאיים. הרגילים לחשוב במושגים אובייקטיביים. בגין ניסה להשיב, אך דבריו עוררו רק גיחוך בין אנשי-המדע הרציניים. כך שירת הכנס את הר-מטרה ההפוכה: הוא הזכיר לרבים כי גם עצמאות ישראל הושגה אחרי מערכה עקור-בהימדם, שלא חסרו בה סממני-היכר של טרור.

סיכם את השבוע פרופסור אמריקאי, שבא לכנס, ושהשתוף ליד הבריכה של הילטון: „אם מנחם בגין הוא כיום ראש-ממשלה שומר-חוק בישראל, מדוע לא יהיה מחר גם יאסר עראפאת ראש-ממשלה שור-מרחוק בפלסטין?“

אל שר המ'שפטים

כל נסיון לפגוע בשבועון „העולם הזה“ יתקל בהת-נגדותם של שוחרי חופש הביטוי, הדמוקרטיה והשלום בישראל.

לא את צלילות הדעת המבקשת לשים קץ לאיבה ולמלחמה צריך להעמיד לדיון

כי אם את המתנכלים לזכויות העם הפלסטיני והפרט הפלסטיני.

מנשה קדישמן
ד"ר אבישי מרגלית
דוד טרסקובר
אריק לבאי
יהושע סובול
פרופ' אריה זקס
ד"ר יהודה (ג'אד) נאמן
יוסי פולק
ד"ר רוחמה נאמן
נסים עזיקרי
מיכה אולמן
אביטל גבע
גשה גרשוני
ד"ר ינינה אלטמן
שמעון צימר
דן קידר
יוסף כרמון
חנוך לוין
אשר צרפתי
יבי

א.ב. יהושע
אורי ליפשיץ
אבי כהן
אברהם מור
אהרן אשכנזי
אילי גורליצקי
פרופ' שאול פוגל
אבנר חזקיהו
פרופ' קלמן אלטמן
עמרי ניצן
דידי לוקוב
מיכאל רושביאק
אלברט כהן
ד"ר אבי עוז
תמר פלג
ד"ר שמואל אמיר
רן שחורי
מירה שחורי
לוי גליק

פרופ' ע. א. סימון
נתן ילין-מור
פרופ' חיים דרין-דרבקין
עמוס קינן
יגאל עילם
ד"ר מתי פלד
יגאל תומרקין
רפי לבאי
פרופ' מריון מושקט
פרופ' מיכה בורט
ד"ר גילה בלס
זיוה יריב
גרשון פלוטקין
אלישע גת
ד"ר שמעון בלס
יאיר גרבוז
פרופ' ויליאם פרידמן
ד"ר משה פיבק
פרופ' גדעון גילת

קאנצלר קרייסקי ויאסר עראפאת במסיבת-עיתונאים בווינה
„רק ישראל אינה מבינה...“

מדיניות

חולדותיו של ביקור

איך החזית קרייסקי

לעזור ישראל בניגוד

לרצונה — ומי עוזר לו

„האם תמשיך לפעול למען השלום במרחב שלנו?“ נשאל ברונו קרייסקי לפני כמה חודשים, לפני היבחרו מחדש, על-ידי ידיד ישראלי.

„איני יכול לתווך“, אמר קרייסקי בגימה של השלמה. „הישראלים שונאים אותי. איני סבור שאמשיך במאמצי. חוץ מאשר בנושא אחד,“ מיהר לסייג.

„מהו?“ השיב בעל-שיחו.

„אני רוצה לעשות למען יאסר עראפאת מה שעשיתי למען אנור אל-סאדאת.“ פירוש הדברים היה ברור. קרייסקי היה המדינאי האירופי הראשון שקיבל את נשיא-מצריים בכבוד-מלכים. את האווירה הידידותית שנוצרה ביניהם ניצל כדי לשדל אותו לפעול למען השלום עם ישראל. בכך נהג קרייסקי לפי המסורת האוסטרית העתיקה, האומרת שיש לרומם את מעמדו של הזולת ולהעניק לו כבוד ונחת. אם רוצים לשלב אותו בתהליכים מדיניים ולהפכו בעל-ברית.

כיום משוכנע קרייסקי כי לא יתכן שלום במרחב בלי מדינה פלסטינית לצד ישראל ושלא תקום מדינה פלסטינית בלי שיתוף אשף בתהליכי-השלום. מכיוון שאשף פועל עדיין כמנהיגות נרדפת של עם נרדף, יש להעניק לו מעמד בינלאומי. להתייחס אליו בכבוד, ובצורה זו למתן את גישתו ולהביא לשילובו במאמצי-השלום.

לפי תפיסת קרייסקי, הענקת מעמד ל-אשף אינו תשלום עבור שינוי עמדתו, אלא תנאי מוקדם והכשרת קרקע לשינוי כזה.

הרפדיקה של פרס. מי שמכיר את קרייסקי, ידע כי במוקדם או במאוחר ינקוט יוזמה דרמטית כדי להגשים רעיון זה. כדרכו של קרייסקי, הוכן הדבר במחשבה רבה. במושב של האינטרנציונל הסוציאליסטי בשנה שעברה הוצע להזמין את אשף במעמד של משקיף. שימעון פרס, הפיחד מחד-מוות מפני דעת-הקהל הלא-ר מנית בישראל, קפץ ממקומו והתנגד בלהט. „אשף הוא אירגון של מרצחים, המבקש להשמיד את ישראל!“ קרא.

היתה זאת מלכודת, שפרס נפל לתוכה. כי דבריו היו מעין רפליקה לקאנצלר האוסטרי. הוא ביקש את רשות-הדיבור ואמר שאין להתעלם מנימוקיו כיבדי-המישקל של פרס. אם אשף אכן מבקש להשמיד את ישראל, אין להעניק לו מעמד. אך יש הערכות שונות לגבי עמדתו האמין תית של אשף, ויש הסבורים כי האירגון מוכן להכיר בישראל ולעשות שלום עימה, תמורת הכרה מצידה. על כן חייב האינ-טרנציונל לנקוט אמצעים סבירים כדי לבדל באופן מוסמך מהי עמדת האירגון הפלסטיני.

קרייסקי הציע להטיל על נשיא האינטר-נציונל, וילי בראנד, חתן פרס-נובל לשלום, לערוך את הביורו הדרוש, ולהביא את המסקנות למושב האינטרנציונל. בראנד מקובל על הכל, ונחשב גם כידיד נאמן של ישראל.

הדבר נתקבל. פרס ראה בזה ניצחון.

(המשך בעמוד 42)